

Proloog

NACHT VAN ZATERDAG OP ZONDAG

02.15 uur

Het laatste stukje roeien naar het strand is verder dan ik had gedacht. Ik veeg met mijn rechterarm het zweet weg dat op mijn voorhoofd staat en laat mijn handen even op de peddels in de sloep rusten. Het is zo donker dat de kans klein is dat iemand me ziet. Maar het betekent ook dat ik nu zelf vrijwel niets zie. Misschien ligt er wel een hele politiemacht op de loer zonder dat ik het weet. Tussen de paalhoofden zie ik in elk geval niets en ook in de duinen daarachter lijkt het rustig. Door de branding dobbert mijn bootje verder in de richting van het strand.

Als de sloep over de bodem schuurt spring ik eruit. Het koude zeewater komt tot net onder mijn knieën. Er knarsen schelpen en steentjes onder mijn All Stars als ik de boot met een grafeld touw vastleg aan een paalhoofd. In de haast schuurt mijn hand langs een paar scherpe pokken, die zich op de palen genesteld hebben. Ik scheld, want het doet gemeen zeer. Maar ik heb geen tijd om er verder bij stil te staan. Ik pak de rugtas uit de sloep en slinger de zware tas op mijn schouder. Gebukt loop ik zo snel mogelijk, in de schaduw van de paalhoofden, naar de duinen. Mijn gympen maken bij elke stap op het zand een zuigend geluid. De natte schoenen voelen vies aan mijn blote voeten en door het

mulle zand kom ik maar moeizaam vooruit. Terwijl ik zo snel mogelijk doorloop, houd ik nauwlettend de omgeving in de gaten. Als er politie aankomt betwijfel ik of ik hier nog wegkom. Over het strand en via de zee sluiten ze me zo in.

Dan heb ik geen schijn van kans. Maar niemand weet dat ik hier ben, houd ik mezelf voor.

Ik pak mijn iPhone uit mijn broekzak. In het donker licht het schermpje van de telefoon fel op. Het is bijna halfdrie. Ik hijs de zware tas wat verder op mijn schouder. Hoeveel kilo hadden ze gezegd? Twintig, als ik het goed onthouden heb. Nou, zo voelt het in elk geval wel.

Tussen het strandpaviljoen en de rij met strandhuisjes moet een brede houten trap zijn. Even ben ik bang dat ik op het verkeerde strand sta, maar dan zie ik de trap. Zo zacht en snel mogelijk loop ik de treden op naar boven. Ik voel in de zak van mijn jack of ik mijn pistool snel kan pakken. Hoewel ik het nog nooit nodig heb gehad, geeft het me wel een veilig gevoel. Het stenen pad splitst zich een paar meter verderop in tweeën. Ik ga rechtsaf de duisternis van de duinen in. Ik zie nauwelijks een hand voor ogen. Het pad loopt steil omhoog. Deze weg heb ik al een paar keer afgelegd in het donker. Nog een minuut of tien en dan ben ik thuis. Ik verheug me nu al op een warme douche om al het plakkerige zand van me af te kunnen spoelen. Het lijkt wel alsof ik het overal voel kriebelen en schuren. En dan kan ik nog een paar uurtjes slapen.

Het geraas van de golven is vervangen door de stilte. Bij de volgende splitsing moet ik linksaf en loopt het pad steil naar beneden. Ik verlies bijna mijn evenwicht wanneer mijn natte schoenen hun grip verliezen op het vele zand dat er ligt. Dat waait bij elke windvlaag over de duinen uit en moet de gemeente dan met een sneeuwschuiver weer schoonvegen.

Puffend loop ik aan de zijkant, dicht langs de paaltjes met prikkeldraad ertussen. Om de paar passen sta ik stil en luister aandachtig of ik iets hoor.

Een paar ganzen vliegen luid over de duinen. En iets verderop hoor ik de hoge ijle roep van een koperwiek. Ik hef mijn linkeroor luisterend omhoog en houd mijn adem in. De meeste mensen weten niet dat veel vogels 's nachts trekken. Als ik een zacht geluid achter me hoor is het ook direct te laat. Plotseling wordt er een arm als een bankschroef om mijn hals gelegd. Snel probeer ik mijn wapen te pakken maar het wordt uit mijn hand geslagen en valt. Ik worstel en schop, maar mijn belager draait mijn arm hoog op mijn rug en versteviggt de greep om mijn nek. Mijn adem wordt afgeknepen. Het moet een boom van een vent zijn, hij is enorm sterk. Bovendien stinkt hij verschrikkelijk, zo'n oudemannenlucht van iemand die zelden doucht en niet de moeite neemt om deo op te doen. Met moeite krijg ik nog wat lucht in mijn longen gezogen.

‘Doe eens normaal man,’ hijg ik.

Als antwoord drukt hij mijn keel verder dicht. Ik hoor hem licht hijgen. Mijn ademhaling gaat moeizamer. Hij sleept me van het duinpad af verder naar beneden. Als

de ijzeren klem om mijn nek iets verslapt doe ik een poging om om hulp te roepen. Mijn schorre kreet eindigt in een rochelend geluid als er een mes op mijn keel wordt gezet. Met één haal wordt mijn luchtpijp doorgesneden. Ik voel warm plakkerig vocht langs mijn borst druppelen en dan niets meer.

ZATERDAG

10.00 uur

Mikkie

Ik rek me uit en pak mijn mobiel van het nachtkastje. Het is al tien uur en daarmee is de vakantie echt begonnen. Genietend blijf ik nog even in bed liggen. Heerlijk om zes weken helemaal niets te hoeven doen: geen school, geen huiswerk en lekker uitslapen. De laatste weken waren zo zwaar vanwege de schoolexamens.

Mijn beste vriendin landt nu bijna op Schiphol. Ze komt twee weken bij haar oma logeren, die een paar huizen verderop woont aan de Duinweg in Zoutelande.

Ik sta op en slof de gang op. Als ik mijn gezicht in de badkamer was, zie ik in de spiegel een doorsneemeisje met blond haar dat zo steil is dat er met geen mogelijkheid krullen in kunnen worden gezet. Ik had graag een brede mond willen hebben zoals Julia Roberts of volle lippen als Angelina Jolie, maar ik heb een kleine mond. Het enige waar ik blij mee ben zijn mijn grote, groene ogen. Ik pak mijn mascara en breng heel secuur twee laagjes mascara aan op mijn wimpers.

Verder doe ik eigenlijk nooit make-up op. Terug in mijn slaapkamer trek ik een korte broek aan en een rood T-shirt en loop de trap af. We wonen in een vrijstaand

huis van twee verdiepingen, half tegen de duinen aangebouwd. Mijn ogen glijden over de ruime tuin, waar mijn ouders vooral veel hortensia's, rozen en lavendel hebben geplant.

Daan zit met vier boterhammen voor zijn neus op het terras. 'Hey, zus!' roept hij met zijn mond vol. 'Kijk eens wat een mooi weer. We hebben het verdiend.' Hij neemt nog een hap van zijn boterham.

Ik trek mijn neus op over de enorme eetlust van mijn tweelingbroer. 'Hoe kun je zo vroeg op de dag al vier boterhammen eten?' Mijn glas vruchtensap en een schaaltje yoghurt gemengd met muesli zet ik op de houten tuintafel terwijl ik me op een stoel laat zakken. Ik trek mijn knieën op en zit met mijn voeten op het randje van de stoel. De warmte van de zon overspoelt me.

Daan kauwt en slikt de hap door. 'Maak er maar zes van,' broemt hij. 'Ik sterf van de honger, dan moet ik toch eten?'

'Pas maar op dat je niet zo dik wordt als oom John.'

We lachen om het idee. De broer van papa is zo dik dat hij op de bank moet zitten omdat hij in geen enkele stoel past.

Even is er niets anders te horen dan mijn lepel die tegen de aardewerken kom tikt. Daan slaat naar een dikke vlieg die op zijn bord wil landen.

'Ga je zo mee naar het strand? Ik heb zin om te zwemmen.' Daan seint met zijn hoofd naar rechts, waar

achter de duinen de Westerschelde ligt. Hij schuift zijn stoel naar achteren en pakt zijn lege bord op.

‘Ben je soms ziek?’

‘Hoezo?’

‘Omdat je je eigen zoi een keer opruimt.’

Daan snuift. ‘Doe normaal!’

Ik lik een spat yoghurt van mijn lip en buk me om onze West Highland White Terriër Rico over zijn kop te aaien. Hij kijkt met zijn donkerbruine ogen naar me op in de hoop dat er iets voor hem over is. ‘Oké. Maar ik weet nog niet of ik ga zwemmen. Het water is nog erg koud,’ mompel ik.

Spottend kijkt Daan me van opzij aan voordat hij de keuken in verdwijnt.

Een half uurtje later dender ik in mijn bikini achter Daan aan de trap af. Een tas met mijn handdoek, telefoon, zonnebrand en een boek hangt op mijn schouder. Daan loopt voor me uit over het duinpad dat vlak naast ons huis begint. Van dit pad ken ik elke vierkante centimeter, van de kleine smalle klinkers tot aan de graspollen. Ik loop er bijna dagelijks. Hoewel ik al veertien jaar in Zeeland woon blijf ik de zee indrukwekkend vinden. Ik woon hier graag, ik ga nooit ver van de zee wonen.

Boven op het duin staan we, alsof we dat zo afgesproken hebben, een paar seconden stil te genieten van wat de Zeeuwse Riviera wordt genoemd. De

Westerschelde kronkelt zich als een zilvergrijs lint door het landschap. En daarlangs de stranden, in stukken verdeeld door de rijen paalhoofden. Er hangen witte wolken als donzige plukken watten boven het water, de zon voorziet de randen van een zilverachtige glans. Talloze meeuwen rapen tussen het aangespoelde zeewier hun kostje bij elkaar.

‘Het ruikt naar zee en zomer,’ zeg ik.

‘Friet. Dát ruik ik,’ grijnst Daan, behaaglijk de wat vettige lucht opsnuivend.

‘Dat zal wel, ja.’ Ondanks dat hij maar een half uur eerder ter wereld kwam dan ik, krijg ik soms geen hoogte van hem.

‘Kom, dan gaan we naar beneden.’ Door het mulle zand lopen we in de richting van het water. Het is heerlijk op het strand omdat het nog niet zo druk is met badgasten en toeristen.

Daan wijst naar een plekje. ‘Zullen we hier gaan zitten? Het maakt ook niet echt uit. Er is nog plek zat.’

We leggen onze handdoeken op het zand en terwijl ik me laat zakken merk ik dat ik langzaam ontspan door de warmte van de zon op mijn lijf en het kalme geruis van de zee. Hier kom ik tot rust. Ik schud mijn haren als een waterval over mijn schouders.

‘Kom, dan gaan we zwemmen!’ Daan staat ongeduldig voor me.

‘Nee, straks misschien. Het is nog zo vroeg.’

Zonder aarzeling loopt hij het zeewater in. Een paar meter verder duikt hij de golven in om iets verderop weer boven te komen.

Ik zie twee meisjes aan de waterkant naar hem kijken. Met zijn eenmeterzesenzeventig, atletische bouw en blonde haar is hij een leuke jongen. Ik laat het zachte zand in stroompjes door mijn vingers glijden. Gek dat hij zo populair en zelfverzekerd is en ik totaal niet, terwijl we uiterlijk zo veel op elkaar lijken.

Turend naar de zee vraag ik me af of het opkomend of afgaand water is. Mijn vader ziet dat aan de schepen die het vaarwater in- of uitgaan, maar ik snap er niets van. Als we straks nog moeten gaan verzitten op het volle strand zitten we hutje mutje en daar heb ik een pesthekel aan. Het mooie weer zorgt voor een toestroom van badgasten. Wankelend onder het gewicht van emmers, schepjes en koelboxen en omringd door hun veelal schreeuwende kinderen banjeren ze over het strand op zoek naar een plek voor de dag. Er zitten maar een paar dorpingen die ik ken, de rest zijn vreemden. Import, zoals ze in Zoutelande zeggen.

Ik pak mijn iPhone uit mijn tas en zie dat het net iets over half twaalf is. Met mijn ogen dicht ga ik liggen. Mijn gedachten dwalen af naar de zomer van vier jaar geleden, toen ik Louana leerde kennen. Het is bijzonder dat we elkaar toevallig tegen het lijf liepen en dikke vriendinnen werden. De vrolijke en uitbundige Louana,

terwijl ik juist heel rustig ben. Ik kan over alles piekeren. Louana kent dat niet, die doet eerst en denkt dan pas na. Maar door haar spontaniteit komt ze daar vaak genoeg mee weg. Ik wilde dat ik wat meer op haar leek. Als je tien bent maak je makkelijk contact met andere kinderen, en voor je het weet speel je samen op het strand, ook al ken je elkaar eigenlijk niet. Nu zou ik het niet meer in mijn hoofd halen om zomaar op iemand van mijn leeftijd af te stappen. We brachten al haar vakantiedagen samen door. We speelden op het strand, lagen nachtenlang te kletsen en te lachen in het tweepersoonsbed bij haar oma boven en we zijn een keer verdwaald in de duinen tijdens een onweersbui. Vorig jaar is er niet veel bijzonders gebeurd, op die ene keer na dat we onze tuintafel gesloopt hebben door er zo'n wegwerpbarbecue op te laten staan. Er was een groot gat in de tafel gesmolten en de plastic draden hingen bijna tot op de grond.

Ik schrik als Daan zich ineens plat op de badhanddoek naast me laat vallen. 'Doe eens normaal, joh. Straks zit ik helemaal onder het zand.' Ik veeg met een driftig gebaar het zand van mijn handdoek af en draai me op mijn buik.

'Gek hè, op het strand,' zegt hij kortaf. 'Zeikerd.'

Fel kijk ik hem aan, maar dan zie ik dat er kippenvel op zijn lichaam staat en dat hij maar met moeite zijn bibberende lichaam stil kan houden. Glimlachend besluit ik om er niets over te zeggen. Daan is erg sportief. Hij

doet zelfs de havo in plaats van het vwo om meer tijd te hebben voor hardlopen en voetbal. Hij heeft eens gezegd dat hij de sportopleiding wil volgen van de Hogeschool Zeeland, die eigenlijk University of Applied Sciences heet, maar dat kan ook nog veranderen. Zelf weet ik nog niet wat ik wil gaan doen en ook nog niet of ik wel wil studeren. Misschien ga ik wel direct werken.

Genietend steun ik met mijn kin op mijn handen en kijk om me heen. Dat is een van de leukste dingen om op het strand te doen: mensen kijken. Iedereen doet het immers. Ik hoor flarden van gesprekken in het Nederlands en Duits. Mensen badmintonnen, jeu de boulen, voetballen en eten van alles.

‘Als Louana komt ben ik pleite, hoor.’

‘Pff.’ Ik til mijn hoofd een klein stukje van de handdoek op. ‘Moet jij weten.’

‘Ik ga niet de hele tijd naar dat domme meidengeklets van jullie liggen luisteren. Twee jaar geleden hebben jullie dagenlang alleen maar de slappe lach gehad.’

‘Ja,’ zucht ik. ‘Toen waren we twáálf!’